

„Злото е нетрайно, доброто е господар на човешкото сърце”

/Из „Гераците”/

Предистория на едно прозаично сърцеизлияние...

Поощрителна награда

Рада Йорданова Йорданова,

гр. Габрово, Национална Априловска гимназия,

18 години

Навън вали ситен дъждец. В болницата сме. Аз държа малкото дете, което всеки път се обръща към мен с думата „какичко”. Плача, а то едвам диша. Изведнъж спира да си поема въздух...Аз започвам да плача още по – силно... В този момент дъждецът се превръща в порой. И точно тогава се запитах: „Къде е справедливостта?!” Къде е доброто, което възтържествува в някои от Елинпелиновите разкази? Къде е щастливият край на тази история? Кажете ми, читателю, спира ли дъждът? Кажете ми, малко дете, това ли бе всичко!?

... Драги читателю, който в момента четеш тези безмерно истински слова, днес ще видиш един малко по – различен поглед върху гореспоменатата тема. Не целя да развенчавам или увенчавам култове, нито да задавам до болка познати екзистенциални въпроси, които ти добре познаваш още от Шекспировите трагедии като “Хамлет”, например. Ще оставя терзанията в 16-ти век, а за 21-ви предстои да чуеш...

А сега, драги читателю, представи си, че Доброто и Злото са двама души, които по нищо не се различават един от друг. На външен вид еднакви, но не и по характер. Нека тези два персонажа живеят заедно с различията и еднаквостите си, нека делят общ дом и споделят живота заедно.

Един ден обаче те се скарват. Започват словесен двубой, който по – късно прераства във физически. Кой ли ще победи?

Според приказките, с които всички сме закърмени следва да кажем – победата ще е за Доброто, водейки се от наложения ни модел за красивите истории, четени за лека нощ.

Ала от реална гледна точка дали е така? Драги читателю, ти, който заедно с мен живееш в общото съвремие, навярно би ти се искало да победи Доброто. Но с включването на телевизора за вечерната емисия на някоя популярна програма ще чуеш за поредното жестоко убийство и тогава, връщайки се към сърцеизлиянието ми, пак се питаш кое реално побеждава или по – скоро кое надделява, драги читателю?!

Кое надделява когато нищо неподозиращата баба от близкото затънтено село бъде ограбена до последната си жълта монета от безскрупулни души, от алчни хора, чиито морал и ценности са се претопили от не по – малко жестокия живот?!

Кое надделява, когато младата майка от съседния блок започва да ходи като призрак, но с черни одежди, защото цял живот ще жали невръстното си дете, така и не получило шанс да порасне?

Кое надделява, когато природно бедствие опустошава града ти и погубва мнозина?

Кое надделява, когато злото „прегърне” всичко нам скъпо и обично, оставяйки след себе си само руините на нещастieto и скръбта?!

Питам аз, помагат ли ни останките от едно разрушено и разбулено щастие, чийто парченца да събираме с последната останала капка надежда. Навярно сега ти звучат твърде себично, драги читателю, но аз само споменах някои от последните събития, белязали живота ни – моят, твойт и на още мнозина. Същият този въпрос си задавах неколкократно. Кое надделя, когато преди седем години в ръцете ми спря дъха на едно невръстно същество?

И отново питам аз: дали всяко зло е за добро или просто се утешаваме, защото в свят на несправедливост е по – лесно да търсим доброто? Ах, Надежда, сякаш днес ти си едничкият оттенък на добро и затова здраво сме се вкопчили в теб. Но дали доброто се е превърнало в утопична представа...толкова ми се иска да кажа „Не”!

Днес, седем години по – късно не смея да твърдя, че злото е трайно, а доброто е мимолетно...

Доброто и Злото са изконни опозиционери в битийната ни реалност. Те са винаги до нас, винаги в нас. Но кое подхранваме и кое държим под ръка е наш собствен избор, който може да променя и сбъдва животи. Аз вярвам, че след всичко ще остане доброто. И докато я има капката чиста и неподправена надежда то ще съществува – зад ъгъла, под камъчето в парка, в сърдечния ни поздрав за „ Добро утро”.

И след време, драги читателю, аз и ти може би ще кажем, че са се „оправили работите”, че в борбата между Доброто и Злото е победило първото и ръка за ръка с надеждата ще вярваме, че не то е нетрайно!